Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

19. března 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Společná politika v oblasti azylu a doplňkové ochrany – Společná řízení pro přiznávání mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Článek 46 odst. 3 – Úplné a *ex nunc* posouzení – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na účinný opravný prostředek – Pravomoci a povinnosti soudu prvního stupně – Neexistence pravomoci změnit rozhodnutí orgánů příslušných v oblasti mezinárodní ochrany – Vnitrostátní právní úprava, která stanoví povinnost rozhodnout ve lhůtě 60 dnů“

Ve věci C-406/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (správní a pracovní soud hlavního města Budapešti, Maďarsko) ze dne 4. června 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 20. června 2018, v řízení

PG

proti

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu (zpravodaj), R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, M. Safjan, L. Bay Larsen a C. Toader, soudci

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. září 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za PG Sz. M. Sánta, ügyvéd,

– za maďarskou vládu původně M. Z. Fehérem a G. Tornyaiem, jakož i M. M. Tátrai, poté M. Z. Fehérem a M. M. Tátrai, jako zmocněnci,

– za německou vládu původně T. Henzem a R. Kanitzem, poté posledně uvedeným, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi M. Condou-Durande, jakož i A. Tokárem a J. Tomkinem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: maďarština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. prosince 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60), ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi PG a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Úřad pro přistěhovalectví a azyl, Maďarsko) (dále jen „úřad“) v návaznosti na rozhodnutí tohoto úřadu o zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu a o nařízení jeho vyhoštění spolu se zákazem vstupu a pobytu v délce trvání dvou let.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 18, 50 a 60 odůvodnění směrnice 2013/32 uvádějí:

„(18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.“

[…]

(50) Skutečnost, že proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu […] musí být k dispozici účinné opravné prostředky k soudu, odráží jednu ze základních zásad práva Unie.

[…]

(60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.“

4 Účelem směrnice 2013/32 je podle jejího článku 1 stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9).

5 Článek 2 písm. f) směrnice 2013/32 stanoví, že „rozhodujícím orgánem“ se rozumí „kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech“.

6 Článek 46 odst. 1, 3, 4 a 10 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:
   i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany,

[…]

3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

4. Členské státy stanoví přiměřené lhůty a další nezbytná pravidla, aby mohl žadatel využít svého práva na účinný opravný prostředek podle odstavce 1. […]

[…]

10. Členské státy mohou stanovit lhůty, ve kterých má soud podle odstavce 1 rozhodnutí rozhodujícího orgánu přezkoumat.“

Maďarské právo

7 Ustanovení § 68 odst. 2, 3, 5 a 6 menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (zákon č. LXXX z roku 2007 o právu na azyl) zní následovně:

„2. Soud vydá rozhodnutí do 60 dnů od doručení návrhu na zahájení řízení k soudu.

[…]

4. […] Soud provede úplné posouzení jak skutkové, tak právní stránky ke dni přijetí soudního rozhodnutí.

[…]

5. Soud nemůže změnit rozhodnutí příslušného azylového orgánu.

6. Proti rozhodnutí soudu ve věci samé, kterým se řízení končí, nelze podat opravný prostředek.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 PG, který je irácký Kurdem, přicestoval dne 22. srpna 2017 bez dokladu totožnosti do tranzitní zóny v Maďarsku, kde podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu údajného ohrožení života v zemi původu. Maďarské orgány tuto žádost zamítly dne 14. března 2018 a „prohlásily, že se vůči němu nepoužije zásada nenavracení“. Bylo rozhodnuto o jeho navrácení a byl mu uložen zákaz pobytu v délce dvou let.

9 Dotyčný podal k předkládajícímu soudu žalobu proti rozhodnutí nepřiznat mu mezinárodní ochranu.

10 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že jiný maďarský soud již zrušil dvě předchozí rozhodnutí úřadu, kterými byla zamítnuta žádost téže osoby o mezinárodní ochranu, a sice jedno ze dne 25. října 2017 a druhé ze dne 18. ledna 2018. Rozhodnutí ze dne 14. března 2018 je tedy třetím rozhodnutím, kterým byla zamítnuta žádost PG o mezinárodní ochranu, po dvou po sobě následujících zrušujících rozhodnutí.

11 Předkládající soud poukazuje na skutečnost, že maďarské právo již neumožňuje od roku 2015 soudům měnit správní rozhodnutí v oblasti mezinárodní ochrany a samostatně přiznávat některou z forem ochrany. Taková rozhodnutí lze pouze případně zrušit, čímž se dotyčný vrací do postavení žadatele před úřadem. Uvedený soud má za to, že z tohoto důvodu se cyklus zamítnutí ze strany úřadu, po němž následuje zrušení ze strany soudu, může opakovat *ad libitum*. Předkládající soud si proto klade otázku, zda takové riziko nečiní nová maďarská procesní pravidla neslučitelnými s požadavky směrnice 2013/32 v oblasti práva na účinný opravný prostředek.

12 Předkládající soud také naráží na maximální lhůtu pro vydání soudního rozhodnutí v délce 60 dnů stanovenou maďarskými právními předpisy. Uvádí, že v některých věcech, mezi něž by mohla spadat věc v původním řízení, není taková lhůta dostatečná ke shromáždění nezbytných informací, zjištění skutkového stavu, vyslechnutí dotčené osoby, a tedy k vydání řádně odůvodněného soudního rozhodnutí. Táže se tedy, zda je tato lhůta slučitelná s právem na účinný opravný prostředek stanoveným směrnicí 2013/32 a článkem 47 Listiny.

13 Za těchto podmínek se Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (správní a pracovní soud hlavního města Budapešti, Maďarsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze článek 47 [Listiny] a článek 31 směrnice 2013/32 […] – s ohledem na články 6 a 13 [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě] vykládat v tom smyslu, že členský stát může zaručit právo na účinnou právní ochranu i tehdy, když jeho soudy nemohou měnit rozhodnutí vydaná v azylových řízeních, ale mohou je jen zrušit a vrátit věc správnímu orgánu k novému řízení?

2) Lze článek 47 [Listiny] a článek 31 směrnice 2013/32 […] – s ohledem na články 6 a 13 [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod] vykládat v tom smyslu, že je s nimi v souladu právní úprava členského státu, která pro soudní řízení v azylových věcech stanoví pevnou jednotnou celkovou lhůtu šedesáti dnů bez ohledu na veškeré individuální okolnosti a bez zřetele ke zvláštnostem dané věci a k možným obtížím při dokazování?“

Řízení před Soudním dvorem

14 Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie. Dne 31. července 2018 první senát po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že této žádosti nevyhoví.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

15 Je třeba poznamenat, že i když se předběžné otázky, jak je formuloval předkládající soud, týkají výkladu článku 31 směrnice 2013/32, který upravuje správní řízení o posouzení žádostí o mezinárodní ochranu, vztahuje se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve skutečnosti k provedení práva na účinný

opravný prostředek upraveného v článku 46 této směrnice. Za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je tedy třeba vyložit toto posledně uvedené ustanovení a zejména jeho odstavec 3.

K první otázce

16 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která přiznává soudům pouze pravomoc zrušit rozhodnutí orgánů příslušných v oblasti mezinárodní ochrany, avšak nikoli pravomoc je měnit.

17 Jak uvedl generální advokát v bodech 21 a 31 svého stanoviska, Soudní dvůr se po zápisu projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce do rejstříku vyjádřil k této otázce v rozsudcích ze dne 25. července 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584), a ze dne 29. července 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626).

18 V bodech 145 a 146 rozsudku ze dne 25. července 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584), v této souvislosti uvedl, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 se vztahuje pouze na „posouzení“ opravného prostředku, a netýká se tedy toho, co bude následovat po případném zrušení napadeného rozhodnutí. Unijní normotvůrce přijetím této směrnice nezamýšlel zavést žádné společné pravidlo, podle kterého by kvazisoudní nebo správní orgán uvedený v čl. 2 písm. f) této směrnice měl po zrušení jeho původního rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu pozbýt příslušnosti. Je tedy na členských státech, zda stanoví, že věc musí být po takovém zrušení vrácena tomuto orgánu, aby přijal nové rozhodnutí.

19 V bodech 147 a 148 uvedeného rozsudku Soudní dvůr nicméně upřesnil, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 by byl zbaven veškerého užitečného účinku, pokud by bylo připuštěno, že po vydání rozsudku, jímž prvostupňový soud provedl v souladu s tímto ustanovením úplné a *ex nunc* posouzení potřeby mezinárodní ochrany žadatele podle směrnice 2011/95, může uvedený orgán přijmout rozhodnutí, které je v rozporu s tímto posouzením, anebo může nechat uplynout značně dlouhou dobu, která může zvýšit riziko, že nastanou skutečnosti, které vyžadují nové, aktualizované posouzení. I když tedy účelem směrnice 2013/32 není zavést společnou normu upravující pravomoc přijmout nové rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu po zrušení původního rozhodnutí, z jejího cíle zajistit co nejrychlejší vyřízení žádostí této povahy, z povinnosti zajistit užitečný účinek jejího čl. 46 odst. 3, jakož i z potřeby zajistit účinnost opravného prostředku vyplývající z článku 47 Listiny plyne, že každý členský stát vázaný uvedenou směrnicí musí upravit své vnitrostátní právo takovým způsobem, aby po zrušení původního rozhodnutí a v případě vrácení věci kvazisoudnímu nebo správnímu orgánu podle čl. 2 písm. f) uvedené směrnice bylo nové rozhodnutí přijato v krátké lhůtě a bylo v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku.

20 Zruší-li tedy soud rozhodnutí správního orgánu po provedení vyčerpávajícího a aktualizovaného posouzení potřeby mezinárodní ochrany žadatele s ohledem na všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, a konstatuje, že tomuto žadateli musí být přiznána mezinárodní ochrana, a poté vrátí věc správnímu orgánu, aby přijal nové rozhodnutí, musí tento správní orgán přiznat požadovanou mezinárodní ochranu, ledaže nastanou skutkové nebo právní okolnosti objektivně vyžadující nové aktualizované posouzení, jinak by čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny, jakož i články 13 a 18 směrnice 2011/95 byly zbaveny veškerého užitečného účinku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 66).

21 Pokud jde o přezkum rozhodnutí přijatého uvedeným správním orgánem v návaznosti na takový rozsudek, Soudní dvůr uvedl, že i když čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 neukládá členským státům povinnost svěřit pravomoc změnit rozhodnutí soudům, které jsou příslušné rozhodovat o opravných prostředcích na základě tohoto ustanovení, nic to nemění na tom, že tyto soudy jsou povinny zajistit

v každém případě a v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu dodržování práva na účinnou právní ochranu, které je zakotveno v článku 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, body 69 a 70).

22 Soudní dvůr z toho stran procesních pravidel používaných ve věci v původním řízení vyvodil, že pokud soudní rozhodnutí, v němž soud po provedení úplného a *ex nunc* posouzení potřeby mezinárodní ochrany dotčené osoby rozhodl, že mu taková ochrana musí být přiznána, není respektováno následným rozhodnutím příslušného správního orgánu, musí uvedený soud, pokud mu vnitrostátní právo neposkytuje žádný prostředek k tomu, aby zajistil, že bude vyhověno jeho rozsudku, změnit toto rozhodnutí správního orgánu a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím, přičemž nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu v takovém postupu bránila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, body 68, 72 a 77).

23 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která přiznává soudům pouze pravomoc zrušit rozhodnutí orgánů příslušných v oblasti mezinárodní ochrany, avšak nikoli pravomoc je měnit. V případě vrácení věci příslušnému správnímu orgánu však musí být nové rozhodnutí přijato v krátké lhůtě a být v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku. Pokud navíc vnitrostátní soud po provedení úplného a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností, které uvedl žadatel o mezinárodní ochranu, rozhodl, že tomuto žadateli musí být na základě kritérií stanovených směrnicí 2011/95 taková ochrana přiznána z důvodu, jehož se dovolává na podporu své žádosti, avšak správní orgán následně přijme rozhodnutí v opačném smyslu, aniž za tímto účelem prokáže existenci nových skutečností odůvodňujících nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany dotyčné osoby, musí tento soud, pokud mu vnitrostátní právo neposkytuje žádný prostředek k tomu, aby zajistil, že bude vyhověno jeho rozsudku, změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho dřívějším rozsudkem, a nahradit je svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.

Ke druhé otázce

24 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která soudu, jemuž byl předložen opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, stanoví lhůtu 60 dnů pro rozhodnutí.

25 Je třeba uvést, že směrnice 2013/32 nejenže nestanoví harmonizovaná pravidla týkající se lhůt pro vydání soudního rozhodnutí, ale dokonce v čl. 46 odst. 10 opravňuje ke stanovení takových lhůt členské státy.

26 Kromě toho je podle ustálené judikatury Soudního dvora při neexistenci unijních pravidel v této oblasti na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv jednotlivců, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivé než podmínky upravující podobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (rozsudek ze dne 15. března 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, bod 48 a citovaná judikatura).

27 Stran dodržení podmínek zásady rovnocennosti v případě takové lhůty pro vydání soudního rozhodnutí, jako je lhůta dotčená ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že s výhradou ověření, která přísluší předkládajícímu soudu, ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, a nebylo

to ostatně ani tvrzeno, že se podobné situace řídí vnitrostátními procesními podmínkami, které by byly příznivější než podmínky stanovené pro provedení směrnice 2013/32 a použité v původním řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2019, Flausch a další, C-280/18, EU:C:2019:928, bod 28).

28 Pokud jde o dodržení zásady efektivity, je třeba připomenout, že čl. 46 odst. 1 směrnice 2013/32 přiznává žadatelům o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutím týkajícím se jejich žádosti. Článek 46 odst. 3 této směrnice vymezuje rozsah tohoto práva a upřesňuje, že členské státy vázané touto směrnicí musí zajistit, aby soud, u něhož je napadeno rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, provedl „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 51).

29 Podle ustálené judikatury musí být navíc každé rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany založeno na individuálním posouzení (rozsudek ze dne 25. ledna 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, bod 41 a citovaná judikatura), na jehož základě je třeba určit, zda jsou s přihlédnutím k osobní situaci žadatele splněny podmínky pro přiznání takového postavení či statusu (rozsudek ze dne 5. září 2012, Y a Z, C-71/11 a C-99/11, EU:C:2012:518, bod 68).

30 Kromě toho je třeba připomenout, podobně jak učinil generální advokát v bodech 62 a 63 svého stanoviska, že v řízení o opravném prostředku stanoveném v čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 jsou navrhovatelům zaručena určitá zvláštní procesní práva, a sice na základě čl. 12 odst. 2 této směrnice právo na tlumočníka, možnost komunikovat zejména s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a přístup k některým informacím, na základě článku 20 uvedené směrnice poskytnutí bezplatné právní pomoci a bezplatného zastoupení, na základě článku 22 této směrnice přístup k právnímu poradci, a na základě jejích článků 24 a 25 práva osob se zvláštními potřebami a nezletilých osob bez doprovodu.

31 Soudní dvůr měl rovněž příležitost připomenout, že je v zásadě nezbytné upravit v soudní fázi výslech žadatele, kromě případů, kdy jsou splněny určité kumulativní podmínky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, body 37 a 44 až 48). Kromě toho se může ukázat jako užitečné nařídit další důkazní opatření, zejména provedení lékařské prohlídky uvedené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci směrnice 2013/32.

32 V projednávané věci může podle předkládajícího soudu vyjít najevo, že soud, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, nebude z důvodu pracovního vytížení a pracovních podmínek nebo z důvodu zvláštní obtížnosti některých věcí fakticky schopen ve lhůtě 60 dnů, která mu byla stanovena, zajistit dodržení všech pravidel uvedených v bodech 27 až 31 tohoto rozsudku v každém konkrétním případě, který mu byl předložen k posouzení.

33 Zároveň je třeba poukázat na to, že předkládající soud označil uvedenou lhůtu jako „pevnou“.

34 Vzhledem k tomu, že v takové situaci neexistuje žádné vnitrostátní pravidlo, které má zajistit, že věc bude rozhodnuta v přiměřené lhůtě, jako je například pravidlo, které stanoví, že po uplynutí lhůty 60 dnů bude spis přidělen jinému soudu, zásada efektivity unijního práva vyžaduje, aby soud nepoužil vnitrostátní právní úpravu, která tuto lhůtu považuje za pevnou.

35 Je však ještě třeba poznamenat, že směrnice 2013/32 v čl. 46 odst. 4 upravuje rovněž povinnost členských států stanovit přiměřené lhůty pro soudní rozhodnutí. Tyto lhůty přispívají, jak uvedl generální advokát v bodě 48 svého stanoviska, k uskutečnění obecného cíle vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu v co nejkratší době, jak je vyjádřen v bodě 18 odůvodnění této směrnice.

36 Povinnost soudu nepoužít vnitrostátní právní úpravu, která stanoví lhůtu pro vydání soudního rozhodnutí neslučitelnou se zásadou efektivity unijního práva, tedy nezprošťuje soud jakékoliv povinnosti rychlého soudního rozhodování, ale pouze mu ukládá, aby lhůtu, která mu byla stanovena, považoval za orientační, přičemž musí rozhodnout co nejrychleji, vyjde-li najevo, že tato lhůta byla překročena.

37 Na druhou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která soudu, jemuž byl předložen opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, stanoví lhůtu 60 dnů pro rozhodnutí, za podmínky, že tento soud je v takové lhůtě schopen zajistit účinnost hmotněprávních pravidel a procesních záruk, které žadateli přiznává unijní právo. V opačném případě je uvedený soud povinen nepoužít vnitrostátní právní úpravu, která stanoví lhůtu pro vydání soudního rozhodnutí, a po uplynutí této lhůty vydat rozsudek co nejrychleji.

K nákladům řízení

38 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která přiznává soudům pouze pravomoc zrušit rozhodnutí orgánů příslušných v oblasti mezinárodní ochrany, avšak nikoli pravomoc je měnit. V případě vrácení věci příslušnému správnímu orgánu však musí být nové rozhodnutí přijato v krátké lhůtě a být v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku. Pokud navíc vnitrostátní soud po provedení úplného a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností, které uvedl žadatel o mezinárodní ochranu, rozhodl, že tomuto žadateli musí být na základě kritérií stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, taková ochrana přiznána z důvodu, jehož se dovolává na podporu své žádosti, avšak správní orgán následně přijme rozhodnutí v opačném smyslu, aniž za tímto účelem prokáže existenci nových skutečností odůvodňujících nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany dotyčné osoby, musí tento soud, pokud mu vnitrostátní právo neposkytuje žádný prostředek k tomu, aby zajistil, že bude vyhověno jeho rozsudku, změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho dřívějším rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.**

2) **Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která soudu, jemuž byl předložen opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, stanoví lhůtu 60 dnů pro rozhodnutí, za podmínky, že tento soud je v takové lhůtě schopen zajistit účinnost hmotněprávních pravidel a procesních záruk, které žadateli přiznává unijní právo. V opačném případě je uvedený soud povinen nepoužít vnitrostátní právní úpravu, která stanoví lhůtu pro vydání soudního rozhodnutí, a po uplynutí této lhůty vydat rozsudek co nejrychleji.**

Podpisy.